บทนำ

"ลิตา พี่กลับก่อนนะ"

เสียงจากหน้าประตูไม้เนื้อหนาเรียกให้หญิงสาวที่กำลังก้มหน้าจัดเอกสารต้องวางงานในมือ ก่อนจะหันไปหาผู้พูดพร้อมรอยยิ้มบางๆ เธอไม่ได้ตอบอะไร เพียงแต่ยกมือไหว้เป็นการบอกลาเท่านั้น กลายเป็นอีกฝ่ายที่เอ่ยต่อกลั้วหัวเราะ

"ไม่ต้องจัดแล้วย่ะ ยังไงวันนี้ก็เป็นวันสุดท้ายที่จะเปิดวังแล้ว ออกเร็วสักหน่อย ไปหาอะไรกินส่งท้ายดีกว่า" ว่าพลางกวักมือหย็อยๆ

ลลิตาชั่งใจอยู่ครู่หนึ่ง...วันนี้เป็นวันสุดท้ายที่วังสวนกระจกอันเป็นสถานที่ทำงานของทั้งคู่จะเปิดให้เข้าชมก่อนจะปิดอย่างถาวร เนื่องจากเจ้าของคนปัจจุบันอย่างหม่อมราชวงศ์กฤษสุวรรณได้ส่งสิทธิ์ต่อให้หลานชายไปแล้ว และทางนั้นก็ดูจะไม่ชอบใจนักที่จะให้ใครต่อใครเข้ามาเยี่ยมชมสมบัติส่วนตน ผู้ดูแลวังอย่างเธอจึงต้องถูกเชิญออกโดยปริยาย...ไม่มีแม้โอกาสได้โต้แย้งหรือเห็นหน้าค่าตาอีกฝ่ายสักนิด หญิงสาวถอนใจพลางเอ่ยตอบ

"พี่แอนกลับก่อนเถอะค่ะ ลิตายังเหลือเอกสารต้องเก็บอีกนิดหน่อย"

"วุ้ย แม่คนนี้ ทำไมชอบอยู่รั้งท้ายตลอดเลยก็ไม่รู้" หล่อนยกยิ้มด้วยนึกสนุก เสือกตัวเข้าไปใกล้ร่างระหงก่อนกระซิบพร้อมท่าทางขนลุกซู่ "เป็นวิทยากรของวังแท้ๆ ทำเป็นไม่รู้ประวัติไปได้"

มือเรียวที่เรียงกระดาษอยู่ชะงักกึก ลลิตาช้อนตาขึ้นมองวิทยากรรุ่นพี่เล็กน้อยแล้วส่ายหัวช้าๆ

"ทำไมจะไม่รู้ล่ะคะ"

"นั่นซี้ ในเมื่อรู้แล้วยังทำเฉย...ใครๆ ก็รู้ว่าท่านชายเจ้าของวังท่านสิ้นเอ่อ...ที่นี่" ด้วยกลัวจะกล่าวไม่ชัดเจน แอนจึงชี้นิ้วขึ้นไปข้างบน ซึ่งเป็นบริเวณห้องบรรทมของหม่อมเจ้าดิเรกภาสกรในอดีตพอดี

ดวงตากลมโตของลลิตาวูบไหวชั่วขณะ รู้สึกราวเพิ่งกลืนยาขมลงคอ รสปร่าแปร่งแผ่ซ่าน เกาะกุมทั่วสรรพางค์กาย หญิงสาวรีบสลัดอาการประหลาดทิ้งอย่างรวดเร็วแล้วเฉไฉเปลี่ยนเรื่องทันที

"พี่แอนจะไปรับลูกต่อไม่ใช่เหรอคะ"

"ตายล่ะ จริงด้วย นี่นะ คราวก่อนไปรับช้าหนนึงโดนสามีบ่นซะหูแฉะเชียว..."

คู่สนทนาเจื้อยแจ้วเรื่อยเปื่อยตามนิสัยช่างพูด ขณะที่ลลิตาเองแม้จะทำท่าทางสนใจฟังไปตามมารยาท ทว่าคลื่นความคิดภายในกลับเอื่อยเฉื่อยสะเปะสะปะเหมือนแหอวนที่หลุดลอยกลางท้องทะเล นานๆ ครั้งจึงจะกลับมาฟังบ้างเพื่อให้จับเนื้อความได้

กระทั่งบ่นจบแอนจึงมีท่าทางตกใจ หล่อนลนลานดูนาฬิกาข้อมือพลางกระชับกระเป๋าถือแน่น

"ว้าย ดูซิมาชวนพี่คุยซะเพลินเชียว ไปจริงๆ แล้วล่ะนะ" วิทยากรรุ่นพี่สาวเท้าว่องไว แต่ยังมิวายพูดไปตามทาง "เก็บของเสร็จก็รีบปิดวังให้เรียบร้อยด้วยล่ะ พรุ่งนี้คุณชายไฮโซอะไรนั่นคงจะกลับจากเมืองนอกมาเช็ก 'สมบัติส่วนตัว' แต่เช้า..."

ลลิตามองตามคู่สนทนาจนเห็นว่าหล่อนพ้นแนวต้นไม้สูงออกไปทางประตูวัง หญิงสาวจึงค่อยกลับมาจัดเรียงเอกสารในมือต่อเงียบๆ ยังแต่ลมเย็นๆ ที่พลิดพลิ้วผ่านกรอบหน้าต่างเข้ามาแตะผิวกายเป็นเพื่อน แสงอาทิตย์ส่องลอดกิ่งก้านเริ่มทอริ้วสีส้มจางๆ บ่งบอกว่าใกล้ถึงเวลาเย็นย่ำ

...ความเงียบสงบราวโลกหยุดหมุนนี่เองทำให้ลลิตาต้องหวนนึกถึงครั้งแรกยามก้าวเข้ามาในวังสวนกระจกแห่งนี้ ราวกับมีภาพยนตร์ฉายซ้ำในห้วงสมอง...

บ่ายวันนั้นก้อนเมฆครึ้มมัว...พระพายหอบกลิ่นดินชื้นๆ ปะทะพร้อมหยาดฝนที่ตกลงมาราวกับฟ้ารั่ว โอบกอดโลกด้วยน้ำชุ่มฉ่ำ ซ่านกระเซ็นแทบมองไม่เห็นทาง ตอนนั้นลลิตาซึ่งเป็นเพียงเฟรชชี่จากต่างจังหวัดยังไม่เจนจัดกับถนนหนทางมากนัก หญิงสาวเนื้อตัวเปียกปอน จับทางจะไปต่อไม่ได้ เธอยืนละล้าละลังอยู่กลางสายฝนครู่หนึ่งจึงเห็นประตูวังขาวสะอาดเปิดอ้า ดงไม้หนาที่เรียงไปตามทางเข้าราวจะเสนอร่มเงาให้พักพิง...ประหนึ่งเพื่อนเก่าที่จากกันไปนานแสนนาน และด้วยเวทมนตร์แปลกประหลาดอันใดก็ไม่อาจอธิบายได้ ลลิตาก็พาตัวเองเข้ามาหลบฝนอยู่ใต้คุ้มหลังคาวังสวนกระจก...จะเพราะอากาศหนาวจากลมมรสุมหรือเสื้อตัวบางก็แล้วแต่ หากชั่วขณะที่ย่างเหยียบเข้ามายังอาคารทรงโคโลเนียลแห่งนี้ก็เหมือนมีความรู้สึกอบอุ่นแปลกประหลาดโอบกอดหัวใจของเธออย่างแช่มช้าแผ่วเบา

...คล้ายวนิพกที่กลับสู่ดินแดนเดิม หลังการเดินทางอันแสนยาวนาน...

โค้งขอบประตู เหลี่ยมมุมหน้าต่าง ไม่มีสิ่งใดที่หญิงสาวไม่รู้สึกคุ้นเคย ราวกับว่าดีเอ็นเอส่วนหนึ่งของเธอมาจากที่นี่ เธอคือจิ๊กซอว์อีกชิ้นของวังสวนกระจก...กลับมาเพื่อเติมเต็มภาพให้สมบูรณ์

ทว่ากระทั่งเรียนจบและเข้ามาทำงานเป็นวิทยากรตามตั้งใจ ลลิตากลับพบว่ายังมีบางสิ่งบางอย่างขาดหายไป...เป็นความรู้สึกรอคอย ทั้งๆ ที่

ไม่รู้ว่าตัวเองรออะไร หากวังสวนกระจกก็เหมือนยังเฝ้ารอปริศนานั้นมาเติมเต็ม

...เป็นสิ่งที่สำคัญยิ่ง

หญิงสาวใจหายวาบ เมื่อความจริงเข้ามากระซิบในมโนสติว่าวันนี้เป็นวันสุดท้ายที่เธอจะได้เข้ามาในวังสวนกระจกแล้ว สิ่งที่ยังเป็นปริศนายังไร้คำตอบ...หรือแท้จริงแล้วทุกอย่างเป็นเพียงอนุมาน เกิดจากการเพ้อพกไร้แก่นสารของเธอเอง

มือเรียวเก็บเอกสารแผ่นสุดท้ายเข้าแฟ้ม ก่อนกวาดสายตามองรอบตัวอีกครั้งอย่างถ้วนถี่ เพ่งพินิจไปยังทุกส่วนเสี้ยวด้วยหวังจะจดจำสถานที่แห่งนี้เป็นครั้งสุดท้าย

ไม่รู้ว่าอีกนานเท่าไหร่เราจะได้พบกันอีก

พลันแล้วร่างระหงก็พาตัวเองก้าวเดินขึ้นบันไดอย่างเชื่องช้า ลลิตาค่อยๆ ลูบราวไม้มันปลาบแผ่วเบา เก็บเกี่ยวทุกความทรงจำประหนึ่งว่าจะสาวลึกไปถึงจุดเริ่มต้นในอดีต ข้ามผ่านร้อยพันแดดฝน บรรจบสู่ห้วงเวลาที่วังแห่งนี้สมบูรณ์พร้อม มีชีวิตชีวา และรุ่งโรจน์ด้วยความสุขสมหวังที่สุด

กลิ่นดอกปีบระรินอ่อนผ่านหน้าต่าง สะกิดหญิงสาวออกจากภวังค์ภายในลลิตาจึงได้เห็นตอนนั้นเองว่าตนกำลังยืนอยู่ในห้องบรรทมของหม่อมเจ้าดิเรกภาสกร...หน้าภาพวาดสุดท้ายก่อนสิ้นชีพิตักษัยนั่นเอง

...ครั้งแรกที่ลลิตาได้เห็นภาพวาดนี้ หยดน้ำตาก็พลันรื้นขึ้นพร้อมความเจ็บปวดลึกโหวงอยู่กลางอกโดยไม่มีสาเหตุ รู้สึกราวกำลังยืนอยู่หน้ากระจกโปร่งใส กางกั้นตัวเธอกับเงาสะท้อนเอาไว้อย่างไรอย่างนั้น...ไม่ใช่เพราะเธอกับหญิงสาวในภาพมีหน้าตาเหมือนกันแต่อย่างใด และลลิตาก็ไม่รู้ด้วยว่าความหมายแท้จริงของภาพนี้คืออะไร หากเป็นความรู้สึกบางอย่างอันยากจะอธิบายได้ เหมือนหิ่งห้อยที่ไม่เคยถามไถ่ดวงดาว แต่ก็เฝ้าห่วงหาต่อแสงระยับฟ้าอยู่ทุกค่ำคืน

"ฉันมาลาค่ะ"

หญิงสาวกระซิบแผ่วเบากับคนในรูป จับจ้องเข้าไปในดวงตาสีประหลาดนั้นก่อนจะเผลอยกยิ้มตามเมื่อรู้สึกราวกับว่าอีกฝ่ายจะทักท้วงดังเพื่อนคนหนึ่ง

"นี่คงเป็นครั้งสุดท้ายที่เราจะได้เจอกัน...จนแล้วจนรอดฉันก็ยังไม่รู้เลยว่าคุณคือใคร"

เธอเลื่อนสายตาไปยังมุมขวาของแผ่นผ้าใบซึ่งมีข้อความจากปลายพู่กันเขียนไว้ดุจจะตัดพ้อ

'...หอมมะลิกลีบซ้อน อ้อนวอนเจ้าไม่ฟังเอย'

มือเรียวเผลอยกขึ้นมากุมอกช้าๆ เมื่อความขมขื่นพลันพุ่งขึ้นมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ลลิตารีบสลัดความรู้สึกนั้นออกอย่างรวดเร็ว ก่อนจะเอ่ยด้วยน้ำเสียงติดจะตลก...หากประกายตากลับฉายแววโศกชัดเจน

"คุณทำอะไรไว้...แล้วทำไมไม่ฟังคำอ้อนวอนของท่านชายล่ะคะ"

เมื่อคำถามนั้นไร้ซึ่งคนตอบ ถ้อยกระซิบจึงค่อยๆ แผ่วหายไปกับความเงียบของมวลอากาศ

หญิงสาวระบายลมหายใจแผ่วเบา ปล่อยให้เวลาเคลื่อนผ่านกระทั่งนกบนคาคบไม้ด้านนอกร้องขานหากันแล้วกระพือปีกบินจนก้านใบไหวสั่นท่ามกลางความสงบนิ่งรอบกาย พลันใครคนหนึ่งก็ก้าวเดินเข้ามาในห้องก่อนจะชะงักค้างเมื่อเห็นเธอ...

ลลิตาเองก็ตกใจเช่นกัน ดวงตากลมโตเบิกกว้าง รีบหันไปมองอาคันตุกะแปลกหน้าทันทีพร้อมกับหัวใจที่เต้นรัวอย่างไร้ทางควบคุม

เส้นแสงสุดท้ายของดวงอาทิตย์อาบไล้เข้ามาบอกลา กระทบกับร่างสูงสง่าจนดูโดดเด่นอยู่ท่ามกลางพื้นไม้มันปลาบสีเข้ม เรือนผมสีปีกกา

ต้องประกายแดด ขับเน้นให้ผิวที่ขาวจัดอยู่แล้วยิ่งสว่างมากขึ้น ใบหน้าราวบรรจงเสกสร้างนั้นทำให้หญิงสาวเผลอจับจ้องอย่างลืมตัวไปชั่วขณะ

...คล้ายเคยฝากสัตย์สัญญาเอาไว้

...คล้ายเคยยึดมั่นหมดหัวใจ

...ราวกับว่าการรอคอยอันยาวนานเดินทางมาถึงจุดสิ้นสุดเสียที...

ความรู้สึกเหมือนเธอและเขาเคยเป็นส่วนหนึ่งของที่นี่เข้มข้น แทบจะเด่นชัดอยู่เหนือตรรกะใดๆ

...เนิ่นนานปลาสนาการคำเอื้อนเอ่ย คล้ายเวลาไม่เคยเดินตราบชั่วอสงไขย ลลิตาจึงได้สติขึ้นมาก่อน เธอยิ้มให้ชายแปลกหน้าอย่างเป็นมิตร เค้นเสียงซึ่งดูจะแหบแห้งไปแล้วขึ้นมาเอ่ยอย่างยากเย็น

"ขออภัยด้วยค่ะ แต่ว่าวังของเราปิดให้เข้าชมแล้วนะคะ"

ร่างสูงไม่ได้เอ่ยอะไร ซ้ำยังสาวเท้าเข้ามาใกล้กระทั่งหยุดยืนหน้าภาพวาดข้างกัน เขาพินิจหญิงสาวบนแผ่นผ้าใบเงียบๆ มีเพียงแววนิ่งลึกสีดำสนิทสองข้างเท่านั้นที่วูบไหวชัดเจน และก่อนที่ลลิตาจะทักท้วงขึ้นอีกครั้งชายหนุ่มก็หันหน้ามาหาเธอช้าๆ เขาทำท่าคล้ายจะเอ่ยอะไรบางอย่าง แต่สุดท้ายก็ทำเพียงมองเงียบๆ เช่นนั้น ยังแต่ความประหลาดใจและสับสนในแววตา

ลลิตากระแอมไอเล็กน้อย

"...คุณคะ"

ชายหนุ่มทำท่าคล้ายกลับจากอาการเผลอสติ เขายกยิ้มมุมปากก่อนเอ่ย

"ขอโทษครับ ผมมาถึงก่อนหนึ่งวัน...เห็นข้างนอกเงียบๆ คิดว่ากลับกันหมดแล้วเลยขึ้นมาสำรวจนิดหน่อย"

ครั้นเห็นว่าคนฟังยังมึนงงจึงยื่นมือออกมาตามธรรมเนียมฝรั่งพร้อมกล่าวเรียบง่าย

"ผมภีมครับ...ภีม ภานุวรรธน์ เจ้าของวังสวนกระจกคนใหม่"

หญิงสาวเผลออ้าปากเหวอด้วยทั้งตกใจและประหม่า ก่อนจะรีบเก็บอาการอย่างรวดเร็ว ลลิตายื่นมือไปจับกับเขาช้าๆ...ไม่ว่าจะอุปาทานหรืออะไรก็ตาม หากความอบอุ่นบางอย่างก็ปรากฏวาบ ทอดผ่านเข้ามาซึมลึกถึงหัวใจ น้ำตาพลันรื้นโดยไม่ทราบสาเหตุ

"ฉันชื่อลลิตาค่ะ เป็นคนดูแลวังก่อนหน้านี้"

"ยินดีที่ได้รู้จักครับ คุณลลิตา"

"...ยินดีที่ได้รู้จักเช่นกันค่ะ"

...ท่ามกลางแสงสุดท้ายของวันที่พาดผ่าน...เขายิ้มให้เธอ และเธอเองก็ยิ้มให้เขา...เหมือนภาพสวยประหลาดที่เสร็จสมบูรณ์ยามห้วงเวลาบรรจบ

...ลมเชยหอบท่วงทำนองเพลงบทใหม่ แว่วบรรเลงจากดินแดนแสนไกล

...การรอคอยสิ้นสุดแล้ว

บทที่ 1

"เสียดาย พี่ไม่น่ากลับก่อนเลย ไม่อย่างนั้นคงจะได้เห็นหน้าค่าตาคุณชายเจ้าของวังนั่นแล้ว"

เสียงแจ้วๆ จากปลายสายเรียกรอยยิ้มขบขันจากคนฟังก่อนตอบกลับ

"ลิตาก็แปลกใจเหมือนกันค่ะพี่แอน"

ดวงตากลมโตทอดมองออกไปยังความชุลมุนพลุกพล่านของถนนยามเช้าตรงหน้า เพ่งมองจนแน่ใจว่ารถที่ตนกำลังรออยู่ยังมาไม่ถึงจึงค่อยเอ่ยต่อ

"ไม่นึกว่าจู่ๆ เค้าจะแวะเข้าไป"

"แล้วยังไงต่อ หืม มีเหวี่ยงวีนอะไรบ้างมั้ย แล้วหน้าตาเป็นยังไงหล่ออย่างที่เค้าพูดกันรึเปล่า" อดีตเพื่อนร่วมงานรุ่นพี่ยิงคำถามรัวเร็วอีกครั้งตามนิสัยช่างจ้อ โดยไม่รู้ว่าอีกฝ่ายพลันชะงักค้างในความคิดไปครู่หนึ่งเมื่อภาพของชายหนุ่มและแสงสุดท้ายยามอาทิตย์อัสดงครั้งนั้นค่อยๆ เรื่อเรืองขึ้นในความทรงจำ

"ก็...ไม่รู้สิคะ ดูคุ้นหน้าแต่ก็จำไม่ได้ว่าเคยเห็นที่ไหน"

"แล้วสรุปหล่อหรือไม่หล่อ เนี่ย อยากรู้ตรงเนี้ย" คู่สนทนายังไม่ละ

ความพยายาม

"เอ่อ..." ลลิตาเว้นถ้อยคำไว้เช่นนั้น ก่อนจะกรอกเสียงตัดบทสนทนาอย่างรวดเร็วเมื่อรถยนต์คันหนึ่งจอดเทียบตรงหน้าพอดี "แค่นี้ก่อนนะคะพี่แอน ลิตาต้องไปแล้ว"

"อ้าว เลยยังไม่ได้ตอบพี่เลย โธ่ นานๆ ทีจะได้โทรคุยกัน ช่างเถอะ... เดี๋ยวค่อยถามใหม่ก็ได้ ขอให้โชคดีกับการสัมภาษณ์งานใหม่นะจ๊ะเด็กดี!"

หญิงสาวกล่าวขอบคุณพร้อมเข้าไปนั่งข้างคนขับอย่างรวดเร็ว จัดแจงเก็บโทรศัพท์ใส่กระเป๋ากับรัดเข็มขัดนิรภัยเรียบร้อยจึงค่อยหันไปสบตาคนข้างกาย ขณะที่อีกฝ่ายเพียงแจกยิ้มละไมแบบที่ทำให้ใครต่อใครที่ได้มองเป็นต้องเผลอยกยิ้มตาม

"รอนานหรือเปล่า ลิตา"

เสียงห้าวต่ำทักทายขณะหักพวงมาลัยกลับเข้าถนนอย่างคล่องแคล่ว เขาก้มมองนาฬิกาข้อมือก่อนแย้มยิ้มอีกครั้งจนเห็นเขี้ยวเสน่ห์ ดวงตาเรียวยาวใต้ไอสะท้อนของละอองแดดยามเช้ายกโค้งเล็กน้อย ท่ามกลางกลิ่นอายของความเป็นมิตรที่กลายเป็นบรรยากาศอันชัดเจนประจำตัว

ลลิตารีบส่ายหน้าพัลวัน "ไม่เลย ขอบคุณรุจด้วยซ้ำที่แวะมารับเรา"

"เฮ้ เพื่อนกัน ไม่ต้องคิดมาก"

"ไหนจะเรื่องช่วยแนะนำงานใหม่นี่อีก ช่วยจนเราไม่รู้จะขอบคุณยังไงแล้ว" หญิงสาวยังแย้งเสียงอ่อย

"เลี้ยงก๋วยเตี๋ยวเราสักชามแล้วกัน"

"หวังน้อยจัง..."

นิรุจหัวเราะกับถ้อยพึมพำนั้น โดยไม่รู้ตัวเลยว่าเสียงของเขาช่วยให้ร่างบางระหงข้างกายค่อยๆ รู้สึกผ่อนคลายจากความตื่นเต้นก่อนสัมภาษณ์งานลงไปอักโข ดวงตากลมโตลอบมองชายหนุ่มอีกครั้ง เผลอนึกย้อนไปถึงวันแรกที่ทั้งสองได้พบกันในฐานะเฟรชชี่ต่างคณะซึ่งไม่มีความคล้ายคลึง

อะไรสักอย่าง หากกลับกลายเป็นมิตรภาพแน่นแฟ้นจนหญิงสาวก็ไม่อาจอธิบายได้เช่นกันว่าเพราะอะไรเธอกับนิรุจจึงสนิทสนมกันง่ายดายเพียงนี้ ราวกับว่าคุ้นชินกันมาเนิ่นนาน...

"ว่าแต่ตื่นเต้นมั้ย" ชายหนุ่มเอ่ยทำลายความเงียบพร้อมเหลือบสายตามายังเธอแวบสั้นๆ "ไม่ต้องแพนิกนะ ทำตัวสบายๆ เพื่อนเราไม่ใช่ยักษ์ใช่มารอะไรหรอก"

"แต่เพราะเป็นเพื่อนรุจนี่แหละ เราเลยเกร็งๆ กลัวทำรุจขายหน้า"

"โอ๊ย บริษัทมันก็เล็กๆ เองหรอก เพิ่งจะเปิดด้วยซ้ำ"

"ยังไงเราก็สมัครไปเป็นเลขาฯ เค้า สบายไปเดี๋ยวจะดูไม่ดี"

ลลิตาทอดถอนใจ พลิกแฟ้มในมือไปมาเพื่อตรวจทานข้อมูลซ้ำๆ อย่างที่ทำมาแล้วนับครั้งไม่ถ้วน ก่อนจะทอดสายตาออกไปยังทิวทัศน์นอกรถเงียบๆ และโดยไม่รู้ตัวหญิงสาวก็เผลอสติปล่อยคลื่นความคิดไปยังอาคารสีขาวกลางดงไม้สูงอันคุ้นเคย นึกถึงกระสาลมเย็นๆ ที่โอบล้อมเรือนกระจกหลังนั้น นึกถึงม่านแดดอ่อนบางที่ส่องผ่านกลีบใบชื้นๆ ของต้นไม้เบียดเสียด และหญิงสาวคนนั้น...ภาพวาดเจ้าของดวงตาสีประหลาดผู้ยกยิ้มปริศนาผ่านกาลเวลามาเนิ่นนาน...

เธอคิดถึงวังสวนกระจก...

อาจเพราะลลิตาเริ่มทำงานที่นั่นเรื่อยมาตั้งแต่เรียนจบมหาวิทยาลัย...ใช่ คงเป็นเช่นนั้น หญิงสาวจึงรู้สึกผูกพันเป็นนักหนา รวมไปถึงเร้นรึ้นของความโหยหาแปลกๆ ซึ่งลอบติดค้างมาอย่างเงียบงันนี่ด้วย ลลิตาไม่อยากยอมรับว่ามีความรู้สึกเต็มตื้นแปลกประหลาดตอนที่ได้พบกับเจ้าของวังครั้งก่อน แต่ก็นั่นแหละ เธอสรุปไปแล้วว่าตนคงคิดไปเองเพราะความอ่อนไหวในการทำงานวันสุดท้าย

จิตใจของหญิงสาวกลับมาครึกโครมอีกครั้งเมื่อนิรุจเลี้ยวรถเข้าไปยังเขตอาคารรูปทรงแปลกตาซึ่งโอบล้อมไปด้วยต้นไม้พุ่มใบเขียวสดอย่าง

พอเหมาะพอเจาะ มันเป็นตึกเพียงสองชั้นทว่ากลับให้ความรู้สึกชวนตื่นตาอย่างน่าประหลาด อาจเพราะที่แห่งนี้ตั้งอยู่ในละแวกที่ดินราคาแพงระยับ หรือเพราะการออกแบบอันสวยงามซับซ้อนตรงหน้าก็ไม่ทราบได้

"นี่เหรอ บริษัทเล็กๆ ที่รุจบอก" ลลิตาพึมพำอึ้งๆ

"บริษัทเล็ก แต่เงินหนาไงครับ" คำตอบเคล้าเสียงหัวเราะ "ตื่นเต้นเหรอ ให้เราไปเป็นเพื่อนมั้ย"

"ฮื้อ เราไม่ใช่เด็กนะ"

ลลิตารู้ว่าอีกฝ่ายเอ่ยด้วยเป็นห่วงจริงๆ มากกว่าเย้า กระนั้นก็ยังอดรู้สึกทั้งฉุนทั้งอายไม่ได้ หญิงสาวรีบลงจากรถ โบกมือลา ก่อนจะหันกลับมามองตึกกึ่งโฮมออฟฟิศตรงหน้าอีกครั้ง กระสาเชยของสายลมหอบหนึ่งระรินคว้างกลางอากาศ คล้ายจะผลักดันลลิตาให้ก้าวเข้าไปในนั้นพร้อมกลิ่นหอมอ่อนจางไร้ที่มาและไม่อาจบอกได้เลยว่าเป็นกลิ่นของอะไร...กรุ่นละมุนติดปลายนาสิกราวกับโอบกอดเธอไว้

...กลิ่นหอมแสนเศร้า กลิ่นหอมของอดีต...

เจ้าของดวงหน้างามรีบสลัดความรู้สึกแปลกประหลาดรุมเร้าออก สาวเท้าเข้าไปติดต่อประชาสัมพันธ์ ก่อนจะก้าวตามการนำทางเข้าไปในห้องประธานบริษัทซึ่งโปร่งและสว่างอย่างยิ่งด้วยกระจกใสที่เผยให้เห็นแมกไม้เขียวขจีด้านนอก แล้วตอนนั้นเองที่ระยับใบยอดอ่อนค่อยๆ ขยับเพื่อมราวจะสั่นพลิ้วตามกงล้อของโชคชะตา ดอกไม้กลีบบางระริกไหวก่อนลอยล่อง ดุจรับขานการกลับมาพบกันอีกครั้งดังสัตย์สัญญา...

ลลิตาสบตากับเจ้าของร่างสูงสง่ากลางโต๊ะทำงาน ก่อนจะเผลอเอ่ยกระซิบอย่างเชื่อครึ่งไม่เชื่อครึ่ง

"คุณ...ภีม!?"

ความรู้สึกอยากร้องไห้จู่โจมเธอโดยไม่รู้ตัว ท่วมทะลักขึ้นจนหญิงสาวต้องข่มกลืนกระทั่งเผลอก้าวถอยหลัง พร้อมกับคำถามสาดซัดประดังประเด

ว่าทำไม...ลลิตาไม่เข้าใจว่าเกิดอะไรขึ้นกับตนกันแน่

"คุณ...ที่วังสวนกระจกคราวนั้น"

อีกฝ่ายจับจ้องมายังเธอพร้อมประกายครุ่นคิดในแววตา

"คุณเป็นคนที่ไอ้รุจแนะนำมาเหรอ"

อะไรบางอย่างในท่าทีและคำพูดของเขาทำให้หญิงสาวชะงักครู่สั้นๆ มันให้ความรู้สึกเหมือนตัวเองกำลังใช้เส้นสายและภีมก็กำลังดูแคลนเธอในข้อนี้อยู่ และหากเอาเข้าจริงๆ เมื่อพยายามสลัดห้วงอารมณ์โหยหาประสมโศกซึ้งไร้ที่มานี่ออก ร่างสูงตรงหน้าก็คล้ายรูปสลักไร้อารมณ์อย่างไรอย่างนั้น ราวกับว่าลลิตากำลังเคว้งคว้างกลางทะเลวิปโยคแต่เพียงผู้เดียว ขณะที่อีกฝ่ายเพียงชำเลืองผ่านชะง่อนหินเบื้องบน

ความน้อยใจค่อยๆ แผ่วพลิ้วลงมาโดยไม่ทราบสาเหตุ ปรากฏขึ้นทั้งๆ ที่หญิงสาวเองก็ไม่รู้ว่าตนจะน้อยใจด้วยเรื่องอะไร ลลิตาอับจนถ้อยคำเพราะนิรุจแนะนำให้เธอมาลองสมัครงานเลขาฯ ที่นี่จริงๆ แต่ก็ไม่ได้มีอะไรมากกว่านั้น เขาแค่ 'แนะนำ' ไม่ได้ 'ฝากฝัง'

ขณะที่คิดว่าควรชี้แจงความแตกต่างนี้ อีกฝ่ายก็ผายมือให้เธอนั่งลงอีกฝั่งของโต๊ะทำงานเสียก่อน ร่างระหงทำตามอย่างช่วยไม่ได้ ลลิตาข่มใจให้สงบลงอีกครั้ง จำกัดตัวเองในความเงียบนั้นโดยไม่รู้ตัวเลยว่าดวงตาราวคืนเดือนมืดของเขากำลังจับจ้องตนอยู่...พินิจมองเหมือนเจอสิ่งสำคัญซึ่งพลัดหายไปเนิ่นนาน และก็เป็นตอนที่หญิงสาวบังเอิญสบมองพอดีที่ภีมพลันเอ่ยถามขึ้นแผ่วเบาโดยไม่รู้ตัว

"ที่ผ่านมา...เป็นยังไงบ้าง"

...ถ้อยถวิลราวทอดเสียงอ่อนผ่านกาลเวลา แฝงไปด้วยความรู้สึกทั้งโหยหาและอาดูรหลังการพรากจาก ไม่ใช่แค่เพียงคนฟังเท่านั้นที่ชะงักงัน หากรวมไปถึงคนพูดเองด้วยที่มีท่าทางประหลาดใจอย่างเห็นได้ชัด ภีมกระแอมเบาๆ ก่อนเรียบเรียงคำใหม่ทันที

"ผมหมายถึง หลังจากเจอกันที่วังสวนกระจกครั้งก่อน...คุณสบายดีมั้ย"

"อ้อ...ค่ะ ฉันสบายดี" ว่าพลางยื่นแฟ้มไปให้ "นี่เรเฟอเรนซ์ข้อมูลเพิ่มเติมของฉันค่ะ"

"ข้อมูลพวกนั้นผมอ่านจากใบสมัครของคุณก็ได้ เรามาคุยกันในสิ่งที่คุณไม่ได้กรอกลงไปดีกว่า" ชายหนุ่มว่าพลางยักไหล่อย่างไร้แยแส "เห็นว่าคุณทำงานที่วังสวนกระจกตั้งแต่เรียนจบ ผมอยากรู้ว่าทำไม"

"คะ?"

"งานวิทยากรในวังเล็กๆ ไม่มีชื่อเสียง เงินน้อย แถมยังน่าเบื่อ อะไรทำให้คุณทนทำงานอยู่ที่นั่นเสียนานสองนาน"

ราวกับว่าอาการเมื่อครู่ทั้งหมดเป็นเพียงภาพลวงตา ภีมเปลี่ยนท่าทางกลับมาเป็นตัวของตัวเองอย่างรวดเร็วเมื่อเริ่มจริงจังกับการสัมภาษณ์... ท่าทางซึ่งแสนเย็นชาหากกลับดูคุ้นเคยในสายตาคนมองอย่างน่าประหลาด

"ฉันไม่ได้ฝืนทนอะไรหรอกค่ะ" ว่าพลางจ้องเข้าไปในดวงตาคู่คมเพื่อย้ำชัดว่าตนไม่ได้กล่าวคำปด "ไม่ได้จะพูดเพื่อเอาใจนะคะ แต่ฉันชอบวังสวนกระจกจริงๆ ชอบจนไม่ได้สนปัจจัยอื่นนอกจากอยากทำงานที่นั่น อยากดูแล อยากรักษา อยากปกป้องเรื่องราวของวังไว้ไม่ให้หายไปตามกาลเวลา และก็คงอยู่แบบนั้นไปเรื่อยๆ ถ้าวังไม่ถูกปิดไปเสียก่อน"

คนฟังยกคิ้วขึ้นทันที

"คุณพูดซะเหมือนผมเป็นตัวร้ายที่ทำให้คุณต้องเสียงาน"

"ฉันไม่มีเจตนาแบบนั้นนะคะ" หญิงสาวลอบร้อนรนในใจ "ฉันเข้าใจดีว่าวังสวนกระจกเป็นสมบัติส่วนตัว คุณมีสิทธิ์เต็มที่ในการตัดสินใจและฉันเองก็เคารพเหตุผลข้อนี้ค่ะ"

ภีมเอนไหล่กว้างพิงพนักเก้าอี้พลางแค่นยิ้มเย็นชา "คุณกำลังประชดหรือประจบผมกันแน่"

"ฉันตอบตามความจริงค่ะ"

"จะบอกว่าไม่รู้เลยเหรอว่าผมเป็นเพื่อนกับนิรุจ และเป็นเจ้าของบริษัทที่คุณกำลังสมัครงานอยู่"

"เท่าที่ฉันรู้คืองานเลขาฯ ของฉันต้องทำอะไรบ้าง ตามระเบียบคุณสมบัติที่ประกาศเอาไว้ และรายละเอียดโดยสังเขปว่าที่นี่เป็นบริษัทรับออกแบบบ้านและอาคารที่เพิ่งเปิด เจ้าของเป็นสถาปนิกที่เพิ่งจบปริญญาโทมาจากต่างประเทศค่ะ"

"โอ...เค"

ชายหนุ่มพยักหน้ารับขณะควงปากกาในมือเล่น สายลมด้านนอกพัดไหวกิ่งใบให้โยกเอนจนดอกไม้เล็กๆ สีขาวปลิดคว้างกลางอากาศอีกครั้งแล้วดวงตาสีดำสนิทคู่นั้นก็เบนกลับมาพินิจเธออย่างเงียบงัน...

ลลิตาไม่ใช่คนอยากได้ใคร่มี ชีวิตของเธอออกจะจืดชืดและนานๆ ครั้งจึงจะมีเรื่องให้กระตุ้นความต้องการบ้าง อย่างเช่นการอยากทำงานในวังสวนกระจกตั้งแต่ครั้งแรกที่อาคารทรงโคโลเนียลหลังนั้นปรากฏแก่สายตาและคราวนี้แม้จะยังแปลกใจอยู่บ้าง แต่ลลิตาก็ยอมรับว่าเธออยากทำงานกับภีม ภานุวรรธน์ ณ อยุธยา

ใช่...กับผู้ชายท่าทางเย็นชา ไร้แยแส และดุเสียจนทำให้เกิดเสียงครึกโครมไร้ที่มาอยู่ในใจหลายต่อหลายครั้งคนนี้

"วันนี้พอแค่นี้แล้วกัน ขอบคุณคุณที่ให้ความร่วมมือตอบคำถาม ทางเราจะติดต่อกลับไปอีกที"

หญิงสาวรับคำอย่างว่าง่าย ทว่าในชั่วขณะก่อนก้าวออกจากห้องนั่นเอง พลันดวงตาสีน้ำตาลอ่อนก็หันกลับไปหาร่างสูงสง่าพร้อมถ้อยคำที่แม้แต่ตัวเธอเองก็ยังควบคุมไม่ทัน

"ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้งนะคะ"

ภีมชะงักค้าง ครั้นเห็นว่าลลิตามีท่าทีตกใจกับคำพูดของตนเช่นกันก็ได้ให้ระบายลมหายใจอย่างไม่ถือสา ทั้งยังพยักหน้ารับเพื่อไม่ให้อีกฝ่าย

ต้องเก้อ

"ครับ...ยินดีที่ได้พบกันอีกครั้ง"

...ไม่มีใครเลย ทั้งเขาและเธอ ที่รู้ว่าต้องรอคอยนานแสนนานเพียงใด ...กว่าจะสามารถเอ่ยคำนี้ได้ในที่สุด

บทที่ 2

ภีมไม่อาจอธิบายได้เลยว่าความรู้สึกเหล่านี้เกิดขึ้นได้อย่างไร

ราวกับเป็นความคลุมเครืออันแน่ชัด ซึ่งถูกกำหนดไว้แล้วเนิ่นนาน และเอาแต่เกี่ยวกระหวัดอย่างยากจะเข้าใจ เขาจ้องเข้าไปในดวงตาของหญิงสาวตรงหน้าอีกครั้ง ลูกแก้วสีน้ำตาลอ่อนคู่นั้นสาดสะท้อนไอแดดด้านนอกจนคล้ายว่าจะซีดจาง...แสนเศร้าอย่างน่าประหลาด

กระทั่งเมื่อลลิตาก้าวออกจากห้องไปแล้ว ความหน่วงหนักที่ไหนสักแห่งเร้นลับข้างในก็ค่อยๆ ขยับเพื่อม ดุจจะโยกคลอนโลกทั้งใบอย่างไรอย่างนั้น...ไม่ใช่ ภีมรับรู้ได้ว่าสิ่งที่ไหวสั่นนี้ไม่ใช่หัวใจ หากแต่ลึกลงกว่านั้นใต้ความสลับซับซ้อนของจิตวิญญาณ...พร้อมๆ กับความรู้สึกอยากร้องไห้เหมือนคนบ้า นั่นสิ คงบ้าไปแล้ว คนอย่างเขาที่มักถูกรอบข้างค่อนแคะว่าเฉยชายิ่งกว่าใคร ยามนี้กลับอยากปล่อยน้ำตาให้รินไหลพร้อมๆ กับล้มตัวลงฟูมฟายโดยไร้สาเหตุ

ร่างสูงพาตัวเองไปยังกระจกใสซึ่งเผยภาพทิวทัศน์ต้นไม้สูงรายรอบอาคาร...และเบื้องล่างจากที่ไกลๆ ตรงนั้นคือลลิตาที่กำลังก้าวออกจากบริษัทของเขาไป

มือเรียวยาวราวอิสตรีเผลอแตะแผ่นกระจกโดยไม่รู้ตัว จับจ้องหญิงสาวอยู่เช่นนั้นกระทั่งเธอลับไปจากสายตา ชั่วขณะหนึ่งเขาเผลอนึกไปถึงวังสวนกระจกยามโพล้เพล้ครั้งนั้น กลิ่นดอกไม้อ่อนจาง แสงสุดท้ายที่ตัดผ่านหน้าต่าง เบื้องหน้ารูปภาพหญิงสาวนัยน์ตาสีประหลาด กับความรู้สึกราวกับคนหลงทางได้ผุดขึ้นจากห้วงน้ำหลังดำดิ่งมาเนิ่นนานยามสบตากับลลิตา

"ยินดีที่ได้พบกันอีกงั้นเหรอ..."

ชายหนุ่มพึมพำทวนถ้อยคำสุดท้ายที่เธอทิ้งไว้ แล้วได้ให้เผลอกระตุกยิ้มเพียงแวบสั้นๆ

"ผู้หญิงประหลาด"

ภีมไม่ได้หมายถึงท่าทางหรือลักษณะนิสัยของเธอ แท้จริงแล้วการแสดงออกของลลิตาไม่มีอะไรโดดเด่นสักนิด เธอเป็นหญิงสาวที่ธรรมดาสามัญอย่างที่สุดทั้งยังดูจะพอใจกับข้อนี้ของตนอย่างมากทีเดียว กระนั้นภีมก็ยังคิดว่าเธอประหลาดอยู่ดี...แปลกประหลาดจนชวนให้พิศวง

กลิ่นก๋วยเตี๋ยวหอมฉุยพร้อมกรุ่นไอควันลอยตรงหน้าลลิตาเชื่องช้า หญิงสาวจัดแจงหยิบตะเกียบแล้วส่งให้ร่างสูงที่นั่งตรงข้ามตามด้วยเครื่องปรุงอย่างคล่องแคล่ว บรรยากาศอบอ้าวของยามบ่ายแก่ยิ่งทำให้ผิวสองสีกรำแดดของนิรุจมีเหงื่อผุดซึม กระนั้นก็กลับยิ่งเสริมรับแผงไหล่กว้างราวนักกีฬาเป็นอย่างดี

"แค่ก๋วยเตี๋ยวจริงๆ เหรอรุจ พอเหรอ"

ลลิตาทอดเสียงถามเมื่อชายหนุ่มเริ่มคีบเส้นเข้าปาก ขณะที่อีกฝ่ายหัวเราะเสียงขรม

"พอสิ พูดซะอย่างกับเราเป็นพวกตะกละ กินไม่รู้จักอิ่มไปได้"

"เราไม่ได้หมายความว่าอย่างนั้น" ว่าพลางโคลงหัวเบาๆ "เรา

หมายความว่ารุจอุตส่าห์แนะนำที่สมัครงานให้เราแถมยังพาไปส่งสอบสัมภาษณ์ ตอบแทนแค่นี้จะดีเหรอ"

"เราก็แค่แนะนำ ได้ไม่ได้นั่นขึ้นอยู่กับความสามารถของลิตาต่างหาก" นิรุจไหวไหล่

ลลิตาลอบระบายลมหายใจ นึกย้อนไปถึงดวงตาคมกริบสีดำสนิทคู่นั้นกับบรรยากาศอันชวนให้รู้สึกอยากเข้าใกล้และครั่นคร้ามในเวลาเดียวกัน

"ถ้าเค้าคิดเหมือนรุจก็ดีสิ"

"ไอ้ภีมมันทำอะไรหรือเปล่า" ชายหนุ่มรีบเงยหน้าขึ้นสบตาเธอทันทีท่าทางห่วงใยจนหญิงสาวรีบส่ายหน้าพัลวัน

"เปล่าหรอก ว่าแต่รุจกับคุณภีมรู้จักกันนานแล้วเหรอ ทำไมตั้งแต่เป็นเพื่อนกับรุจมาเราถึงไม่เคยเห็นเค้าเลย"

"เพื่อนสมัยมัธยมน่ะ พอขึ้นมหา'ลัยมันก็ไปเรียนต่อเมืองนอก" เขาลอบเหลือบมองลลิตาอีกครั้ง "ถึงมันจะดูเย็นชาไปสักหน่อย แต่ความจริงก็ไม่ใช่คนเลวร้ายอะไรหรอกนะ ถ้าทำงานด้วยนานๆ ไปเดี๋ยวก็ชิน"

ลลิตาก้มหน้างุด เส้นก๋วยเตี๋ยวพลันเฝื่อนคออย่างไรชอบกล

"เค้าจะรับเราเข้าทำงานรึเปล่ายังไม่รู้เลย"

"ต้องรับซี่ ลิตาไม่ดีตรงไหน เกรดก็ดี นิสัยก็ดี แถมยังเลี้ยงก๋วยเตี๋ยวเราด้วยเนี่ย"

นิรุจกระตุ้นกำลังใจให้ผู้เป็นเพื่อนอย่างฮึกเหิมจนอีกฝ่ายเผลอหัวเราะคิก ลลิตายื่นเรียวมือออกไปแบหลาตรงหน้าอีกฝ่ายด้วยท่าทางจริงจังอย่างยิ่ง

"เอากำลังใจมาจากไหนเยอะแยะ ขอแบ่งบ้างซี่"

คนถูกขอกำลังใจง่ายๆ หัวเราะพรืดใหญ่ทันที

"ลิตาคล้ายไอ้ภีมตรงไหนรู้มั้ย หมอนั่นภายนอกออกจะไม่น่าคบหา แต่ความจริงข้างในดันเป็นคนใจดีคนหนึ่ง ส่วนลิตาเองภายนอกเหมือนคนอมทุกข์แต่ความจริงกลับเป็นคนตลกแบบไม่รู้ตัว"

"เราไม่ใช่คนตลกนะรุจ" หญิงสาวยิ้มแหย รีบปฏิเสธพัลวัน "เราเล่นมุกไม่เป็นหรอก เราหัวช้า"

เพียงเท่านั้นนิรุจก็ตบเข่าดังฉาดพร้อมหัวร่องอหาย

"นี่ไง! พูดยังไม่ทันขาดคำ เค้าเรียกว่าอะไรล่ะ ตลกหน้าซื่อเหรอ ตลกแบบเบลอๆ ตลกงงๆ โดยไม่รู้ตัว"

ลลิตาอยากจะแย้งต่อ แต่ครั้นเห็นว่าปล่อยไปอย่างนี้เขาก็ดูมีความสุขดี จึงไม่ได้เอ่ยอะไร หญิงสาวถอดใจเรื่อยเปื่อยไปยังคราที่ทั้งสองพบกันครั้งแรก เฟรชชี่คณะวิศวฯ คนนั้นไม่มีอะไรแตกต่างจากนิรุจคนตรงหน้าเธอยามนี้ แม้แต่น้อย เป็นมิตร ร่าเริง กับรอยยิ้มราวคนเสเพลแต่กลับจริงใจนั่น หากจะมีสิ่งหนึ่งสิ่งใดที่แตกต่างก็มีเพียงสีผิวคล้ำแดดจากงานวิศวกรของเขาเท่านั้น...

เสียงโทรศัพท์เรียกให้เพื่อนรักของเธอต้องผละออกจากอาหารตรงหน้า นิรุจสนทนากับปลายสายครู่สั้นๆ ก่อนจะกลับมากินก๋วยเตี๋ยวพร้อมบอกกล่าวด้วยท่าทีสบายๆ ดังเดิม

"กินเสร็จแล้วลิตามีธุระอะไรต่อมั้ย"

ดวงตากลมโตกลอกใคร่ครวญแล้วจึงส่ายหน้าปฏิเสธ

"พอดีเลย" ชายหนุ่มยกยิ้ม "...ไปวังสวนกระจกกัน"

ดวงอาทิตย์สุกปลั่งทอดแสงสุดท้ายลอดแมกไม้ลงยังอาคารทรงโคโลเนียลเป็นสีส้มระเรื่อ ท่ามกลางสายลมยามเย็นพัดพลิ้วและเสียงนกขานหากันจากที่ไกลๆ บนคาคบไม้ วังสวนกระจกยังคงปกคลุมไปด้วยความสงบอันแสนคุ้นเคยสำหรับลลิตา และตรงหน้าหญิงสาวยามนี้ก็ปรากฏร่างสูงสง่าของภีม ภานุวรรธน์ ณ อยุธยายืนนิ่งราวรูปปั้นพลางพินิจเธอด้วยสีหน้าเรียบเฉยอ่านไม่ออกของเขา แม้จะชวนให้รู้สึกหายใจไม่ทั่วท้องอยู่บ้าง ทว่าลลิตาก็ไม่อาจปฏิเสธได้เลยว่าช่างเป็นภาพที่เข้ากันอย่าง

น่าประหลาด...ไม่มีใครเหมาะสมกับวังแห่งนี้เท่ากับคนตรงหน้าเธออีกแล้ว

"ฉันไม่รู้ว่าแกจะพาใครมาด้วย"

เสียงทุ้มราบเรียบ คิ้วเข้มขมวดเล็กน้อยขณะที่นิรุจเพียงตอบกลับด้วยท่าทีสบายๆ

"พอดีฉันกินก๋วยเตี๋ยวกับลิตาอยู่...ว่าแต่แกเถอะ ตกลงจะย้ายมาอยู่ที่นี่แน่เรอะ อุตส่าห์กลับมาทั้งที ทำไมไม่อยู่กับครอบครัวที่วังศศิธรภิรมย์เล่า"

"คนเยอะ วุ่นวาย"

น่าแปลกที่ลลิตาไม่รู้สึกประหลาดใจกับคำตอบของเขาสักนิด ราวกับรู้อยู่แล้วว่าชายหนุ่มถูกกำหนดให้ต้องอยู่ที่วังสวนกระจกแห่งนี้อย่างไม่อาจเป็นอื่นไปได้ กลับเป็นสหายผู้คบหากันมาเนิ่นนานเสียอีกที่สบถพรืดใหญ่พร้อมส่ายหน้าจนใจ

"ถ้าปู่แกมาได้ยินรับรองเสียตำแหน่งหลานรักแน่ๆ"

ภีมไม่ได้ตอบโต้ถ้อยคำค่อนแคะนั้น เขาเดินนำทั้งสองเข้าไปยังตัวอาคารพลางเอ่ยโดยไม่หันกลับมามอง "ก็อย่างที่บอกในโทรศัพท์ ฉันอยากจะปรับแก้อะไรหลายๆ อย่างที่นี่ให้กลายเป็นที่อยู่อาศัยส่วนตัวจริงๆ...รีโนเวตใหม่ แล้วก็เอาพวกห้องสำนักงานเก็บเอกสารอะไรนั่นออก" ประโยคสุดท้ายพลันเหลือบสายตามายังเจ้าของร่างระหง

"อ้อ ก็เลยจะใช้ประโยชน์จากอาชีพของฉันสินะ" นิรุจพยักหน้าหงึกหงักประชดประชันอย่างไม่คิดจริงจัง

"ใช่" เจ้าของบ้านยอมรับหน้าตาเฉย "ฉันร่างแบบเอาไว้บ้างแล้ว ไว้จะส่งให้แกดู ส่วนวันนี้ที่เรียกมาก็แค่อยากให้ช่วยเก็บของบางส่วนเท่านั้น"

"ทำไมไม่ใช้คนที่วังศศิธรเล่า"

"อยากทำเอง จะได้รู้ว่าอะไรควรวางไว้ตรงไหน"

เขาเอ่ยเพียงเท่านั้นก็เดินไปเก็บแฟ้มเอกสารในห้องสำนักงานยัดใส่

กล่องกระดาษ ขณะที่นิรุจเพียงยักไหล่จนใจ กระนั้นก็ตามเข้าไปช่วยแต่โดยดี วิศวกรหนุ่มยกกล่องลังใกล้ตัวขึ้นพลางเอ่ยถาม

"จะให้เอาไปไว้ที่ไหน"

"ห้องเก็บของ...เดี๋ยวเปิดให้"

ภีมค้นพวงกุญแจใกล้ตัวก่อนจะได้ให้ชะงักค้าง...แม้วังสวนกระจกจะไม่ใช่สถานที่ใหญ่โตโอ่โถง ทว่าก็มีห้องอยู่มากมาย และหากลลิตาคาดไม่ผิดก็คงเป็นพี่แอนที่จัดแจงล็อกทุกห้องแล้วร้อยกุญแจเหล่านั้นให้เป็นพวงเดียว ปนเปกันนับสิบดอกอย่างยากจะแยกออก จึงไม่น่าแปลกเลยหากเจ้าของวังคนใหม่จะสับสน

"เอ่อ..." หญิงสาวค่อยๆ ประชิดอย่างเก้กังพร้อมชี้ไปยังกุญแจดอกหนึ่งในพวง "ห้องเก็บของใช้ดอกนี้ค่ะ"

เพียงเท่านั้นนิรุจก็ขำพรืดขึ้นทันที

"แกต้องขอบใจฉันนะที่พาลิตามาที่นี่ เพื่อนฉันคนนี้รู้จักวังสวนกระจกดีกว่าแกซะอีก"

"ก็ไม่ได้ว่าอะไรนี่"

ภีมเอ่ยคล้ายพึมพำกับตัวเองมากกว่า เขายกกล่องหนาหนักก่อนที่ลลิตาจะเดินไปแตะด้วยซ้ำพลางพยักพเยิดไปยังแฟ้มเอกสารแทน "ของพวกนี้ผมยกเอง ไหนๆ คุณก็เคยทำงานที่นี่ก็ไปแยกเอกสารตรงมุมโน้นเถอะ"

หญิงสาวไม่ได้แย้งอะไรพร้อมกับเข้าไปคัดแยกเอกสารอย่างว่าง่าย แท้จริงแล้วลลิตาไม่ต้องใช้ความพยายามอะไรด้วยซ้ำในเมื่อทั้งหมดล้วนเคยผ่านมือเธอมาก่อนแล้วทั้งนั้น กระทั่งแสงของวันจางหายแล้วถูกสลับเปลี่ยนด้วยดวงจันทร์แขวนเสี้ยว เมื่อกลิ่นดอกราตรีลี้ลับที่ไหนสักแห่งจากสวนระรินอ่อนเข้ามาโอบล้อมบรรยากาศ นิรุจก็เดินกลับมาพร้อมกล่องเก่าเก็บในมือ ชายหนุ่มปัดฝุ่นอย่างระมัดระวังก่อนหยิบแผ่นเสียง

ขึ้นมาโชว์หรา

"ดูสิ ฉันไปเจออะไรมา" ว่าพลางทำท่าภูมิอกภูมิใจ "แผ่นเสียงโบราณ! ไหนๆ ตรงโถงก็มีเครื่องเล่นตั้งโชว์ เรามาลองเปิดกันสักหน่อยไหม"

"ไม่ได้โบราณขนาดนั้นหรอกรุจ บางแผ่นก็เพิ่งจะซื้อ...พอดีบางเทศกาลเราก็จะเปิดเพลงจากแผ่นเสียงเพื่อเพิ่มบรรยากาศในวังน่ะ" ลลิตาอธิบาย หากกระนั้นก็เข้าไปร่วมสำรวจด้วย "แต่บางแผ่นเราก็ไม่เคยฟังเหมือนกัน ส่วนมากก็เปิดแต่เพลงซ้ำๆ"

"ว่าไงไอ้ภีม ฉันขอลองเปิดสักเพลงได้มั้ย"

"ตามใจแกสิ"

ภีมเดินเข้ามาเลือกแผ่นเสียงครู่สั้นๆ ก่อนจัดการอย่างคล่องแคล่ว ท่าทีสนใจของเก่าไม่น้อย

...เสียงกรอบแกรบจากฝุ่นในร่องเสียงกระท่อนกระแท่นออกมาก่อน จนนิรุจลอบมุ่นคิ้ว ทว่าทั้งภีมและลลิตากลับนิ่งงันราวถูกสะกดไว้ เมื่อรื้นรางของไวโอลินค่อยๆ แผ่วพลิ้วในอากาศ ทอดทอนอ่อนหวาน ราวกับผ่านข้ามร้อยพันฝันสลายจากอดีตกาลเพียงเพื่อห้วงเวลานี้เท่านั้น...

...วันนี้แสนสุดยินดี พระจันทร์วันเพ็ญ
ขอเชิญสายใจ เจ้าไปนั่งเล่น
ลมพัดเย็นเย็น...หอมกลิ่นมาลี...

อะไรบางอย่างข้างในพลันเต็มรื้นขึ้นจนหน่วงหนัก ดวงตาสีน้ำตาลอ่อนของลลิตาเบนไปสบกับเจ้าของร่างสูงสง่าโดยไม่รู้ตัวก่อนจะพบว่าเขาเองก็มองเธออยู่ก่อนแล้ว ความรู้สึกซึ่งประดังประเดไปด้วยความเหนื่อยล้าสุดแสนกับโหยหาแทบขาดใจทำให้หญิงสาวเผลอยกมือขึ้นกอดตัวเองเอาไว้

"เลือกเพลงอะไรของแกวะไอ้ภีม"

นิรุจเกาหัวแกรกๆ บรรยากาศของวังเก่าในยามค่ำคืนกับบทบรรเลงจากแผ่นเสียงทำให้เขารู้สึกวังเวงชอบกล ไหนจะอาการเงียบงันของเพื่อน

ทั้งสองนี่อีก

"ราตรีประดับดาว"

เสียงใสกระซิบแผ่ว...ภีมไม่ใช่คนตอบ หากเป็นลลิตาที่เอ่ยขึ้นโดยไม่รู้ตัว หญิงสาวสูดลมหายใจลึกรวบรวมสติก่อนผละสายตาเพื่อหันไปยิ้มให้วิศวกรหนุ่ม

"เพลงราตรีประดับดาวน่ะรุจ...เพลงเก่า"

ภีมยังคงจับจ้องเธออยู่เช่นนั้น ท่ามกลางความสลัวรางของเรื่องราวที่ไม่เคยมีใครจดจำ กลิ่นดอกราตรีก็กระจายฟุ้งเข้ามาอีกครั้งเมื่อชายหนุ่มพลันตัดสินใจขึ้นอย่างปุบปับ

"คุณลลิตา"

"คะ"

เจ้าของชื่อสะดุ้งเบาๆ ด้วยไม่คาดคิดแล้วขานรับ ก่อนที่คนเรียกจะเอ่ยถามด้วยประโยคที่แม้แต่เขาก็ยังลอบประหลาดใจตัวเองด้วยซ้ำ

"วันพรุ่งนี้...คุณพร้อมเริ่มงานมั้ย"

(ติดตามอ่านต่อได้ในฉบับเต็ม)